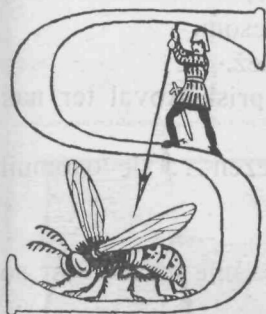

TONE RAKOVČAN:

Čarovnik Med.

redi oddaljenih poljan je stal svoje dni lep gradič z imenom Cvet. Imel je bele stene kakor mleko, med stenami pa je visela rdeča luč, da se je bleščalo nadaleč. Bilo je v njem več sob in v zadnji sobi, v najskrivnejšem kotu je živel čarovnik Med. Bil je zvit možic! Časih se je kazal svojim obiskovalcem jako sladkega, časih se je pa poskril v zadnji kot, da ga je bilo mogoče dobiti le z veliko težavo.

O tem gradu so zvedeli tudi trije orjaki iz davnega rodu Sršenov in si prisegli, da morajo gradič dobiti in čarovnika odvesti s seboj.

Imenovali so se Kradež, Snedež in Tepež. Stanovali so v gradu pod gričem in so bili jako predrzni — posebno Kradež in Snedež. Kradež je vse ukradel, kar je videl, Snedež pa skoro vse pojedel, kar je Kradež nakradel. Tepež je pa vedno oba natepel, kadar je bil bolj na jezno stran obrnjen. Sicer sta se ga prva dva nekoliko bala, toda ker je bil njihovega rodu, sta ga že prenašala, da so bili tako vsi trije skupaj:

Nekega jutra so odjadrali vsi trije oboroženi z ostrimi sulicami, ki so jih nosili zadaj za pasom, proti čarovnikovemu gradiču. Do tja je bila dolga pot, in ker so bili utrujeni, so počivali. Zmenili so se dodobra, kako in kaj. Kradež bo potrkal na vrata in s tankim otroškim glasom poprosil, naj čarovnik odpre — zagrabil ga bo potem takoj za lase in ga s pomočjo Snedeža in Tepeža privlekel na svetlo. Nato ga bodo močno zvezali in odvedli s seboj. Ako se bo pa protivil, ga bodo zbadali s sulicami. Ujeti ga morajo, naj velja, kar hoče!

Ta pomenek je pa čul vitez Čmrlj, ki je imel stanovanje v zemlji, na kateri so orjaki počivali. Bil je velik prijatelj čarovnika Meda. Zato je sklenil neopaženo zlesti iz stanovanja in naznaniti Medu pretečo nevarnost.

Izmuznil se je tiho. Hitel je na vso moč, potrkal na vrata ter s par besedami razložil čarovniku vse. Ta se mu je zahvalil, pustil vrata na stežaj odprta, pa se izpremenil v veter.

Hipoma je začelo pihati čez poljano, da so šli orjaki komaj dalje. Jezili so se, in ker je bil jezen tudi Tepež, je zagrabil poleno in našeškal oba tovariša, da je bilo joj. Toda to bi še bilo! Pa je zapihal močan veter in pometal vse tri ob tla. Zdaj so komaj, komaj šepali naprej. Slednjič so vendar prikrevsali po velikem trudu pred gradič. Veselo je vzkliknil Kradež:

»Vrata ima odprta — le čaka naj!«

»Tako je prav, zdaj pride maščevanje!« je zagrmel Snedež.

Tepež je pa resno zapretil: »Ne kričita tako, da vaju ne sliši čarovnik, ker potem bom jezen!...«

Ravno so mislili vstopiti — pa je zatulil vihar, jim zalóputnil pred nosom vrata, vse tri pa odnesel daleč onstran gričev.

Docela izmučeni so posedli v zatišje pod drevesom.

»Izdajstvo«, je komaj slišno izpregovoril Kradež.

»Tako je!« je potrdil Snedež. »Nekdo nam je prisluškoval ter nas izdal.«

»Tiho! Jaz hočem počivati — ako bom pa jezen...« je opomnil Tepež.

In vsi trije so zaspali za nekaj časa...

Ko so se prebudili, so sklenili, da odidejo na prejšnje mesto, kjer so počivali, ker le tam jih je mogel kdo čuti.

Prišli so pred Čmrljevo stanovanje, udrli vrata in z ostrimi sulicami v rokah preiskovali kote. Vitez je čul orjake, prijel hitro steklenico vode, ki mu jo je dal čarovnik, ter se z njo namazal. V trenutku je postal — mravlja.

Jezni kakor gadje so prihrumeli orjaki v sobo.

»Ali si nas ti izdala?« je bobneče vprašal Kradež in loputnil z nogo ob tla.

»Nikakor ne, gospodje,« je ponižno zavrnila mravlja. »Jaz sem ponižna, pa ne stanujem tu — tu stanuje vitez Čmrlj, ki pa je šel zdaj k sosedu v vas.«

»Pojdi in kaži nam pot do soseda, če ne, te prebodemo!« je ukazal Snedež.

»O, jako rada, gospodje!«

In šli so, šli, da so prišli do velikih vrat.

»Tu notri,« je rekla tiho mravlja in pokazala vrata.

Vsi trije so se jeznih obrazov navalili v stanovanje. — Pa gorje! Komaj je izginil zadnji skozi vrata, se je mravlja hitro zasukala trikrat na prstih desne noge in se izpremenila nazaj v viteza Čmrlja. Takoj je pograbil vitez veliko skalo ter jo posadil tik pred vhod. Orjaki so seveda pretili, a iz luknje niso mogli nikdar več. Tepež je bil jezen, kakor še nikoli v življenju in je oba tovariša toliko časa pretepal, da ju je ubil, nato je pa še sam gladu umrl.

*

Vitez Čmrlj in čarovnik Med pa sta od tistega časa še večja prijatelja. Vsak dan ga sme Čmrlj obiskati — pa tudi njegovi sorodniki pridejo zdaj večkrat v vas k čarovniku.

Teta Čebela, stric Metuljček, vitez Čmrlj in čarovnik Med so zdaj nerazdružljivi prijatelji! —

Zimska pot sirote